

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců JUDr. Věry Šimůnkové a Mgr. Jana Čížka ve věci žalobce **Ing. V. M.**, bytem X, proti žalovanému **Krajskému úřadu Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 4. 2016, č. j. 049535/2016/KUSK,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) podanou dne 25. 4. 2016 se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 4. 2016, č. j. 049535/2016/KUSK (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Úvaly ze dne 8. 3. 2016, č. j. MEUV 2781/2016 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím Městský úřad Úvaly (dále jen „povinný subjekt“) odmítl žádost žalobce ze dne 9. 11. 2015 o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „informační zákon“). Uvedenou žádost formuloval žalobce následujícím způsobem:

„Z výše uvedených důvodů žádáme povinný subjekt:

- 1) o poskytnutí informace dle odst. (6) § 3 zákona („doprovodná informace, která úzce souvisí s požadovanou informací /například informace o její existenci, původu, apod./“), zda povinný subjekt má informaci, ze které lze jednoznačně a přezkoumatelným způsobem zjistit, zda na pozemcích parc. č. x v k. ú. Ú. u P. se nachází místní komunikace (viz. Předpis č. 13/1997 Sb. zákon o pozemních komunikacích § 6) a jestliže povinný subjekt má tuto informaci, pak žádáme o poskytnutí této informace dle odst. (3) § 3 zákona („jakýkoliv obsah nebo jeho část v jakémkoliv podobě, zaznamenaný na jakémkoliv nosiči, zejména obsah písemného*

záznamu na listině, záznamu uloženého v elektronické podobě, nebo záznamu zvukového, obrazového nebo audiovizuálního“).

- 2) *o poskytnutí informace dle odst. (6) § 3 zákona („doprovodná informace, která úzce souvisí s požadovanou informací /například informace o její existenci, původu, apod./“), zda povinný subjekt má informaci, ze které lze jednoznačně a přezkoumatelným způsobem zjistit, zda na pozemcích parc. č. x v k. ú. Ú. u P. se nachází jakákoliv komunikace (ať místní či účelová), jejímž vlastníkem je povinný subjekt a jestliže povinný subjekt má tuto informaci, pak žádáme o poskytnutí této informace dle odst. (3) § 3 zákona („jakýkoliv obsah nebo jeho část v jakékoliv podobě, zaznamenaný na jakémkoliv nosiči, zejména obsah písemného záznamu na listině, záznamu uloženého v elektronické podobě, nebo záznamu zvukového, obrazového nebo audiovizuálního“).*“

Žalobce v žalobě po stručné rekapitulaci předchozího průběhu řízení vymezil dva základní žalobní body. Namítal v první řadě, že se žalovaný důsledně nevypořádal s odvolací námitkou, že povinný subjekt poskytl žadatelům informaci, o kterou nežádali, a odmítnutí poskytnutí požadovaných informací nezdůvodnil zákonným způsobem. Povinný subjekt měl na otázky v jeho žádosti odpovědět buď slovy „ano“, nebo „ne“, přičemž v případě záporné odpovědi neměl vydat rozhodnutí o odmítnutí žádosti, nýbrž vydat rozhodnutí o poskytnutí informace, neboť žadatelé v první řadě žádali právě o tyto doprovodné informace o existenci informace hlavní podle § 3 odst. 6 informačního zákona. Žalobce podal žádost právě proto, aby bylo postaveno na jisto, zda povinný subjekt má předmětné informace. Výslovně přitom uvedl, že se nejedná o žádost o zjištění právního vztahu ani žádost o vyslovení názoru. Povinný subjekt se zabýval otázkou účelové komunikace, přestože žalobce toto nezmínil. Povinný subjekt se naopak nevyjádřil k dotazům žalobce ohledně existence místní komunikace a vlastnictví této komunikace. Žalovaný tuto skutečnost pominul a postupoval tak v rozporu s § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

Dále žalobce namítl, že žalovaný postupoval v rozporu se zásadami činnosti správních orgánů uvedenými v § 2 odst. 3 a § 3 správního řádu. V dané věci nebyl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, neboť vyjádření povinného subjektu byla podle žalobce nejednoznačná, zmatečná a nepřezkoumatelná, a žalovaný proto měl uložit povinnému subjektu vyřídit věc zákonným způsobem.

S ohledem na výše uvedené se žalobce domáhá zrušení napadeného rozhodnutí a toho, aby žalovaný vydal nové rozhodnutí o odvolání, kterým zruší prvostupňové rozhodnutí o odmítnutí poskytnutí informací a vrátí věc povinnému subjektu k novému projednání.

Žalovaný ve vyjádření především uvedl, že na doprovodné informace definované v § 3 odst. 6 informačního zákona nelze nahlížet jako na samostatnou informaci a jejich podávání se proto neřídí ustanoveními informačního zákona. Povinný subjekt rozhodnutím ze dne 8. 3. 2016, č. j. MEUV 2781/2016, žádost odmítl. V odůvodnění tohoto rozhodnutí byly podle názoru žalovaného poskytnuty doprovodné informace. Žalovaný konečně zdůraznil, že žalobci bylo opakovaně sdělováno, že veřejně přístupná účelová komunikace vzniká při splnění určitých podmínek, přímo ze zákona a nemusí k tomu proto existovat rozhodnutí, které by bylo možno žalobci poskytnout. Pokud se tedy žalobce dožaduje jednoznačně a přezkoumatelným způsobem zjištěného stavu, pak má možnost požádat příslušný silniční úřad o vydání deklaratorního rozhodnutí o existenci, či neexistenci, veřejně přístupné komunikace.

Žalobce v replice uvedl, že povinný subjekt odmítl poskytnutí požadovaných informací, aniž by to jakkoliv zdůvodnil a proto nezbývá než podle § 16 odst. 4 informačního zákona rozhodnutí o odmítnutí zrušit a nařídít povinnému subjektu informaci poskytnout.

Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobce a další tři žadatelé doručili dne 9. 11. 2015 povinnému subjektu shora uvedenou žádost o poskytnutí informací. Povinný subjekt zaslal žalobci přípis ze dne 23. 11. 2015, č. j. MEUV 13130/2015 STA, a spolu s ním kopie Pasportu místních a účelových komunikací, pěšin a stezek města Úval (dále jen „pasport komunikací“). V přípise žalobci sdělil, že ze zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“) nevyplývá povinnost obce evidovat účelové komunikace v pasportu komunikací. Jedná se o evidenční dokument a účelové komunikace se do něj nezařazují prostřednictvím správního řízení. Vedle toho zaslal žalobci rovněž výpis z katastru nemovitostí na předmětné pozemky, přičemž uvedl, že z něj vyplývá druh využití pozemků jako ostatní plocha a způsob využití jako ostatní komunikace.

Dne 30. 11. 2015 podal žalobce stížnost na postup při vyřízení žádosti, v níž namítal, že odpověď povinného subjektu neobsahuje hlavní ani doprovodné požadované informace a že povinný subjekt zákonným způsobem nezdůvodnil jejich neposkytnutí. Žalovaný rozhodnutím ze dne 4. 1. 2016, č. j. 163330/2015/KUSK, přikázal povinnému subjektu vyřídit žádost s odůvodněním, že povinný subjekt neposkytl primárně požadované doprovodné informace ani nevydal rozhodnutí o odmítnutí žádosti.

Povinný subjekt přípisem ze dne 20. 1. 2016, č. j. MEUV – 751/2016, vyřídil žádost žalobce tak, že na obě otázky odpověděl „ano“ a odkázal na listiny zaslané v rámci své předchozí odpovědi. Žalobce napadl postup při vyřízení žádosti další stížností, v níž namítal, že povinný subjekt sice tentokrát poskytl požadované doprovodné informace, ale neposkytl informace hlavní a zároveň nevydal rozhodnutí o odmítnutí. Žalovaný rozhodnutím ze dne 22. 2. 2016, č. j. 020302/2016/KUSK, znovu přikázal povinnému subjektu vyřídit žádost. V odůvodnění uvedl, že povinný subjekt odpověděl na otázky žalobce ohledně doprovodných informací kladně, bylo proto jeho povinností poskytnout vlastní hlavní informaci, tedy obsah záznamu, ve kterém je označeno, že se na předmětných pozemcích nachází místní komunikace, resp. že se na nich nachází komunikace ve vlastnictví povinného subjektu. Současně však zopakoval názor, že z dříve poskytnutých listin toto není zřejmé.

Následně vydal povinný subjekt prvostupňové rozhodnutí, kterým žádost o poskytnutí informací odmítl podle § 15 odst. 1 informačního zákona. V odůvodnění uvedl, že nad rámec již poskytnutých informací, tedy pasportu komunikací a výpisu z katastru nemovitostí, není schopen požadované doprovodné informace podložit záznamem zachycujícím informace ve smyslu § 3 odst. 3 informačního zákona. Nad rámec tohoto sdělení dodal, že podle jeho názoru se na předmětných pozemcích jedná o účelovou komunikaci, nicméně o tom neexistuje žádný záznam a povinný subjekt proto nemá možnost v režimu informačního zákona poskytnout informaci o tom, že daný pozemek je účelovou komunikací.

Dne 14. 3. 2016 podal žalobce odvolání proti shora uvedenému odmítavému rozhodnutí, v němž namítal jeho nezákonnost, protože povinný subjekt poskytl informaci, kterou nepožadoval a odmítnutí poskytnutí nezdůvodnil zákonným způsobem. Žalovaný dne 15. 4. 2016 odvolání napadeným rozhodnutím zamítl. Uvedl přitom, že jako důvod povinný subjekt označil, že u povinného subjektu neexistuje záznam, který by ve smyslu § 3 odst. 3 informačního zákona obsahoval požadované informace. Dále dodal, že pokud povinný subjekt

nedisponuje žádnými podklady, v nichž by byly zachyceny informace ve smyslu formulace požadavku žalobce, nezbylo, než žádost o poskytnutí informací odmítnout. Nad rámec nutného odůvodnění také poučil žalobce o možnosti využít ke zjištění povahy pozemních komunikací řízení o určení právního vztahu podle § 142 správního řádu.

Provedení dokazování listinami označenými v žalobě shledal soud nadbytečným, neboť se jedná o listiny, které tvoří součást správního spisu.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, v mezích uplatněných žalobních bodů a v rozsahu napadených výroků (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. O žalobě rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobce s tímto postupem výslovně souhlasil a souhlas žalovaného je presumován podle § 51 odst. 1 s. ř. s.

Podle § 3 odst. 3 informačního zákona se informací pro účely informačního zákona rozumí jakýkoliv obsah nebo jeho část v jakékoliv podobě, zaznamenaný na jakémkoliv nosiči, zejména obsah písemného záznamu na listině, záznamu uloženého v elektronické podobě nebo záznamu zvukového, obrazového nebo audiovizuálního.

Podle § 3 odst. 6 informačního zákona je doprovodnou informací taková informace, která úzce souvisí s požadovanou informací (například informace o její existenci, původu, počtu, důvodu odepření, době, po kterou důvod odepření trvá a kdy bude znovu přezkoumán, a dalších důležitých rysech).

Podle § 2 odst. 4 informačního zákona se povinnost poskytovat informace netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací.

Podle § 16 odst. 4 informačního zákona při soudním přezkumu rozhodnutí o odvolání na základě žaloby podle zvláštního právního předpisu soud přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout.

Soud se nejdříve zabýval otázkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť žalobce obecně namítal, že se žalovaný důsledně nevypořádal námitkami, které uplatnil v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí povinného subjektu. Obecně lze konstatovat, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu může spočívat v nedostatku důvodů, anebo v jeho nesrozumitelnosti [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. O nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost rozhodnutí se jedná zejména tam, kde z výroku a obsahu přezkoumávaného rozhodnutí správního orgánu není vůbec zřejmé, jak vůbec správní orgán rozhodl. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů napadeného rozhodnutí se primárně týká nedostatků odůvodnění rozhodnutí správního orgánu, jehož náležitosti vyplývají z § 68 správního řádu. O nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů se bude jednat zejména tehdy, pokud z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu není patrné, proč správní orgán rozhodl způsobem uvedeným ve výroku rozhodnutí nebo jak se vypořádal s připomínkami a námitkami účastníků řízení.

Žalobce tvrdí, že se žalovaný důsledně nevypořádal s jeho námitkou, že povinný subjekt odmítnutí poskytnutí požadovaných informací nezdůvodnil zákonným způsobem; namítá tedy nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. S tím však nelze souhlasit. Z obsahu napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný vyházel ze závěru, že z listin dříve

poskytnutých povinným subjektem žalovanému nelze zjistit skutečnosti, které žalobce uvedl v obou otázkách. Poukázal přitom i na skutečnost, že žalobce zastává tento názor také. Dále uvedl, že pokud povinný subjekt neměl žádné jiné podklady (záznamy) a tedy nebyl schopen podložit požadované informace záznamem zachycujícím informace ve smyslu citovaného ustanovení, tj. § 3 odst. 3 informačního zákona, nezbylo, než žádost o poskytnutí informací odmítnout. Žalovaný tak seznatelným způsobem vyjádřil důvody, které ho vedly k závěru o tom, že povinný subjekt postupoval v souladu se zákonem. Tím se žalovaný vypořádal i s odvolací námitkou žalobce. Pouhá skutečnost, že žalobce se závěry žalovaného nesouhlasí, nečiní napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným. Soud proto dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné.

Klíčová žalobní námitka směřuje proti postupu povinného subjektu při vyřízení žádosti. Podle názoru žalobce měl povinný subjekt v případě záporné odpovědi na jeho primární otázky vydat rozhodnutí o poskytnutí informací a nikoliv rozhodnout o odmítnutí žádosti.

Pro posouzení věci je určující, jakým způsobem žalobce formuloval svoji žádost o poskytnutí informací. Žalobce položil dvě obdobně vystavěné otázky tak, že nejprve požádal o poskytnutí dvou doprovodných informací ve smyslu § 3 odst. 6 informačního zákona. Jednalo se konkrétně o informaci o existenci informací, ze kterých lze jednoznačně a přezkoumatelným způsobem zjistit, a) zda na pozemcích p. č. x v k. ú. Ú. u P. (dále jen „předmětné pozemky“) se nachází místní komunikace, a b) zda se na předmětných pozemcích nachází jakákoliv komunikace (ať místní či účelová), jejímž vlastníkem je povinný subjekt. Teprve v případě, že by obsah té které doprovodné informace vyzněl kladně (tedy, že hlavní informace existuje), žádal žalobce rovněž o poskytnutí hlavní informace.

Žalobce se tedy primárně domáhal poskytnutí informací, které mají charakter doprovodných informací podle § 3 odst. 6 informačního zákona o existenci informace hlavní. Soud nesouhlasí s názorem žalovaného, že na doprovodnou informaci podle § 3 odst. 6 informačního zákona nelze nahlížet jako na samostatnou informaci, jejíž podávání se řídí ustanoveními informačního zákona. Je pravdou, že doprovodné informace jsou akcesorického charakteru a samotným jejich definičním znakem je úzká souvislost s některou informací hlavní. Nelze však *a priori* vyloučit, že i doprovodná informace bude v nějaké podobě zaznamenána na jakémkoliv nosiči a že tím bude vyhovovat definici informace podle § 3 odst. 3 informačního zákona, který se na ni proto bude vztahovat. Pokud se tedy žadatel domáhá poskytnutí informace, která má povahu doprovodné informace, je třeba s ní nakládat jako s informací požadovanou podle § 3 odst. 3 informačního zákona (srov. Furek, A., Rothanzl, L., Jirovec, T.: *Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář. 1. vydání.* Praha: C. H. Beck, 2016, str. 198). Žádost o poskytnutí doprovodné informace je tedy třeba vyřídit v režimu informačního zákona.

Povinný subjekt se měl při vyřizování žádosti primárně zabývat otázkou, zda má ve své dispozici takové hlavní informace, resp. záznamy, z nichž by vyplývaly skutečnosti uvedené v žádosti. V této souvislosti nelze přehlédnout, že žalobce požadoval, aby tyto skutečnosti bylo možné zjistit „jednoznačně a přezkoumatelným způsobem“. Formálně vzato by tedy povinný subjekt byl nucen poskytnout svůj názor ohledně jednoznačnosti a přezkoumatelnosti zjišťovaných skutečností, což ovšem není povinen, neboť povinnost poskytovat informace se nevztahuje na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací (§ 2 odst. 4 informačního zákona). Navíc by takový postup fakticky nahrazoval rozhodnutí silničních správních orgánů v řízeních podle zákona o pozemních komunikacích,

případně činnost soudů, pokud jde o otázku určení vlastnického práva k pozemní komunikaci. K poskytnutí názoru ani ke zjištění existence právního vztahu ze strany povinného subjektu ovšem podaná žádost nesměřovala, jak ostatně uvedl žalobce i v žalobě. Proto je třeba za požadovanou hlavní informaci považovat takovou informaci (záznam), z níž lze bez jakýchkoliv pochybností zjistit a) že se na předmětných pozemcích nachází místní komunikace a b) že se na předmětných pozemcích nachází jakákoliv komunikace, jejímž vlastníkem je povinný subjekt.

Povinný subjekt poskytl žalobci na základě jeho žádosti toliko kopii pasportu komunikací a výpis z katastru nemovitostí týkající se předmětných pozemků. Lze souhlasit s názorem obou správních orgánů, že z těchto listin uvedené skutečnosti nevyplývají. Povinný subjekt dále uvedl, že nemá ve své dispozici žádné další informace, resp. záznamy, z nichž by bylo uvedené skutečnosti možné dovodit. Současně také platí, že žádný právní předpis povinnému subjektu neukládá, aby takové informace shromažďoval a evidoval. Lze tak konstatovat, že se jedná o informace dosud neexistující ve smyslu § 2 odst. 4 informačního zákona.

Za této situace měl povinný subjekt postupem podle § 14 odst. 5 písm. a) informačního zákona poskytnout žalobci negativní odpověď na obě primární otázky, tj. informaci o tom, že nemá žádné záznamy či podklady (tj. hlavní informace), z nichž lze zjistit shora uvedené skutečnosti. Poskytnutí uvedené negativní informace nevyžaduje vydání formalizovaného rozhodnutí. Z § 4a a § 14 odst. 5 písm. a) informačního zákona totiž vyplývá, že pokud povinný subjekt žádosti vyhoví, nevydává o tom rozhodnutí, nýbrž pouze přistoupí k samotnému poskytnutí informací. Stejný závěr lze *a contratio* vyvodit z ustanovení § 15 informačního zákona, kde je forma rozhodnutí vyhrazena pouze pro úplné nebo částečné odmítnutí žádosti. Nelze proto souhlasit s žalobcem, že povinný subjekt měl vydat rozhodnutí o poskytnutí informací. Povinností povinného subjektu nebylo ani vydávat rozhodnutí o odmítnutí žádosti o poskytnutí sekundárních informací, neboť v případě negativní odpovědi na primární otázku, žalobce poskytnutí sekundární informace nepožadoval. Proto lze žalobci přisvědčit v tom, že povinný subjekt pochybil, pokud vydal rozhodnutí o odmítnutí žádosti podle § 15 odst. 1 informačního zákona.

I přes uvedené je však soud toho názoru, že není na místě postupovat podle § 16 odst. 4 informačního zákona a pro shora uvedenou vadu zrušit napadené rozhodnutí a prvostupňové rozhodnutí a nařídit povinnému subjektu poskytnutí požadované informace. Žalobci byl již poskytnut pasport komunikací a výpis z katastru nemovitostí týkající se předmětných pozemků. Povinný subjekt zároveň uvedl, že není schopen poskytnutí informace podložit jakýmkoliv dalším záznamem zachycujícím předmětné informace ve smyslu § 3 odst. 3 informačního zákona. Povinný subjekt tak již žalobci fakticky sdělil, že nemá žadatelem požadované hlavní informace k dispozici. Ve výsledku by se tedy v případě zrušení napadeného rozhodnutí a prvostupňového rozhodnutí žalobci v dalším řízení před správními orgány nedostalo jiné odpovědi, než že povinný subjekt nemá požadované hlavní informace, z nichž by bylo možné zjistit předmětné skutečnosti. Tato informace je však žalobci již známa. Byť tedy povinný subjekt postupoval procesně nesprávně, když o žádosti vydal rozhodnutí o odmítnutí žádosti podle § 15 odst. 1 informačního zákona, žalobci se již fakticky dostalo odpovědi na jeho žádost. Nesprávným postupem povinného subjektu a žalovaného tedy žalobce nemůže být dotčen na svých subjektivních veřejných právech, kterým je poskytována ochrana v řízení před soudy ve správním soudnictví (§ 2 s. ř. s.).

Žalobce nebyl zkrácen ani na svém právu na využití opravného prostředku ve správním řízení a právu na soudní přezkum. Žalobce proti rozhodnutí povinného subjektu využil opravného prostředku, kterým je odvolání (§ 16 informačního zákona). Žalovaný se v napadeném rozhodnutí vypořádal s odvolacími námitkami žalobce, přičemž své rozhodnutí dostatečně odůvodnil s poukazem na skutečnost, že povinný subjekt nedisponuje záznamy, v nichž by byly zachyceny hlavní informace ve smyslu formulace žádosti. Za situace, kdy je tedy zřejmé, že povinný subjekt nemá informace, z nichž lze zjistit předmětné skutečnosti, by bylo porušením principu hospodárnosti, aby soud zrušil žalobou napadené rozhodnutí a uložil povinnému subjektu, aby formálně správným procesním postupem sdělil žalobci, že uvedené hlavní informace nemá. Ostatně zrušení napadeného rozhodnutí by nebylo ani v zájmu žalobce, jenž podal žádost za účelem získání informací od povinného subjektu. Požadovaná doprovodná informace o neexistenci hlavní informace, z níž lze zjistit předmětné skutečnosti, mu již byla fakticky poskytnuta. Účelu žádosti tak bylo dosaženo a žalobce nebyl na svých veřejných subjektivních právech zkrácen. V případě zrušení rozhodnutí žalovaného by došlo toliko k prodloužení správního řízení, aniž by žalobce dosáhl jiného výsledku správního řízení či zlepšení svého procesního postavení.

V této souvislosti lze odkázat na obdobné závěry, k nimž dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 5. 2013, č. j. 4 As 50/2012-71, dostupném na www.nssoud.cz. V tomto rozsudku posuzoval Nejvyšší správní soud opačnou situaci, kdy žadateli o informace bylo sděleno postupem podle § 14 odst. 5 písm. d) zákona, že požadované informace povinný subjekt nemá, ačkoliv procesně správně bylo *“namíste spíše odmítnutí žádosti podle § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím”*. Nejvyšší správní soud k tomu uvedl, že *„[p]rocesní postup zvolený správním orgánem prvního stupně nicméně nemohl sám o sobě vést ke zkrácení stěžovatele na jeho právech, neboť stěžovatel měl možnost se proti postupu při vyřizování své žádosti o informace bránit stížností, této možnosti využil a žalovaný jako nadřízený orgán jeho stížnost meritorně projednal, rozhodl o ní a toto své rozhodnutí řádně odůvodnil. Rozhodnutí žalovaného následně stěžovatel podrobil přezkumu soudy ve správním soudnictví. (...) i pokud by správní soudy v tomto směru shledaly pochybení, bylo by v rozporu se zásadou hospodárnosti, aby napadené rozhodnutí zrušily toliko z tohoto formálně-procesního důvodu, když jinak (co do věci samé) v postupu správních orgánů rozpor se zákonem neshledaly.“* Tento názor se uplatní i v dané věci, a to tím spíše, že se jedná o opačnou situaci, kdy povinný subjekt namísto pouhého neformálního sdělení informace vydal ve věci samé formalizované rozhodnutí podle § 15 odst. 1 informačního zákona.

Uvedené tedy lze shrnout tak, že povinný sice pochybil, pokud vydal rozhodnutí o odmítnutí žádosti podle § 15 odst. 1 informačního zákona, ačkoliv měl žalobci sdělit informaci postupem podle § 14 odst. 5 písm. d) zákona. Fakticky však povinnost poskytnout žalobci požadovanou informaci splnil. Žalovaný napadeným rozhodnutím aproboval postup žalobce, nejde však o vadu, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Soud tak dospěl k závěru, že shora uvedená námitka není důvodná.

Žalobce dále namítal, že žalovaný při přezkumu zákonnosti napadeného rozhodnutí pominul skutečnost, že povinný subjekt se v prvostupňovém rozhodnutí nevyjádřil k dotazům žalobce ohledně existence informace o místní komunikaci ve smyslu § 6 zákona o pozemních komunikacích a vlastnictví komunikace na předmětných pozemcích. S touto námitkou však nelze souhlasit, neboť povinný subjekt v prvostupňovém rozhodnutí žalobci sdělil, že nad rámec již poskytnutých informací, tedy pasportu komunikací a výpisu z katastru nemovitostí, není schopen požadované doprovodné informace podložit záznamem zachycujícím informace ve smyslu § 3 odst. 3 informačního zákona. Jinými slovy povinný

subjekt sdělil žalobci, že nemá informace, z nichž by bylo možné zjistit existenci místní komunikace na předmětných pozemcích a existenci jakékoliv komunikace, jejímž vlastníkem je povinný subjekt. Povinný subjekt se tedy k otázkám položeným v žádosti vyjádřil. Pokud jako doprovodnou informaci uvedl, že předmětné pozemky mají fakticky povahu účelové komunikace, ovšem povinný subjekt o tom nemá záznam, jedná se pouze o sdělení názoru povinného subjektu na posouzení charakteru komunikace. Ostatně povinný subjekt zároveň sdělil, že žádný záznam neexistuje ani o tom, že předmětné pozemky jsou účelovou komunikací, a proto nemůže poskytnout ani takovou informaci. Z obsahu této doprovodné informace nelze dovodit, že se povinný subjekt nezabýval otázkami žalobce. Tuto námitku proto soud shledal nedůvodnou.

V posledním žalobním bodu žalobce namítal procesní vady v postupu žalovaného, který se podle jeho názoru neřídil zásadami činnosti správních orgánů uvedenými v ustanoveních § 2 odst. 3 a § 3 správního řádu. Pokud jde o námitku, že nebyla dodržena zásada ochrany práv nabytých v dobré víře, jedná se toliko o obecné tvrzení, které žalobce nijak blíže nekonkretizoval, protože neuvedl, v čem spatřuje tvrzený zásah a jak měla být jeho práva postupem žalovaného nepřiměřeně dotčena. Soud takový zásah v postupu správního orgánu neshledal, neboť i přes procesně nesprávný postup povinného subjektu, se žalobci dostalo požadované informace. Pokud jde o tvrzené porušení § 3 správního řádu, soud v prvé řadě nesdílí názor žalobce, že by prvostupňové rozhodnutí bylo nejednoznačné, zmatečné či nepřezkoumatelné. Z výroku prvostupňového rozhodnutí lze zjistit, jak povinný subjekt rozhodl a důvody, které ho k tomuto rozhodnutí vedly. Žalobce navíc ani zde blíže neuvedl, z jakých důvodů podle jeho názoru zjištěný skutkový stav neobstojí. Soud proto nepřisvědčil ani této obecné námitce.

Soud shledal žalobu nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Pokud žalobce v rámci druhého žalobního petitu požadoval, aby soud uložil žalovanému vydat nové rozhodnutí o odvolání, kterým zruší prvostupňové rozhodnutí o odmítnutí poskytnutí informací a vrátí věc povinnému subjektu k novému projednání, odkazuje soud na § 78 s. ř. s. a zvláštní ustanovení § 16 odst. 4 informačního zákona, z nichž vyplývá, že soud není oprávněn ukládat zvláštním výrokem žalovanému, jak má o věci rozhodnout. Tímto druhým žalobním návrhem se proto soud nezabýval.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci plný úspěch a příslušela by mu tedy náhrada důvodně vynaložených nákladů řízení. Ty mu však nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2007, č. j. 6 As 40/2006 - 87, publ. pod č. 1260/2007 Sb. NSS, usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 - 47, publ. pod č. 3228/2015 Sb. NSS).

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 23. února 2017

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová